

Biserni jubilej nadškofa Jegliča.

Saj še poznate bivšega škofa ljubljanskega Antona Bonaventuro Jegliča. Čeprav bo kmalu minilo tri leta, kar se je poslovil od bele Ljubljane in šel v pokoj v tihi Gornji grad, je vendar spomin nanj še vedno tako svež. Vsi smo ga tako radi imeli in čeprav imamo zelo radi tudi sedanjega svojega škofa Gregorja, nočemo nikdar pozabiti škofa Antona Bonaventure.

Toliko je v letih svojega škofovanja v naši škofiji napravil in ustvaril. Saj ni mogoče vsega naštetih na teh-le straneh »Angelčka«. Versko življenje je poživil, katoliško zavest je utrdil, narodno zavednost je vzbudil. Koliko je delal in molil in spovedoval in pridigal. Od zore do mraka, od mladosti do visoke starosti je šel le za enim ciljem: delaj in moli! 32 let se je žrtvoval kot škof za nas Slovence in če ne bi bil nič drugega storil, kakor da je ustanovil in sezidal velikanski zavod sv. Stanislava v št. Vidu nad Ljubljano, bi bil vreden, da bi mu mi Slovenci postavili spomenik.

Glejte, ta veliki sin slovenskega naroda bo obhajal letos konec meseca julija izreden mašniški jubilej. Dočakal je, da bo mogel obhajati biserno sv. mašo, to je šestdesetletnico, odkar je bil posvečen za duhovnika. Ta jubilej je zelo, zelo redek in malokateri duhovnik ga učka. Pomislite — šestdeset let! Pa šestdeset let dela, truda, žrtev, naporov in skrbi, dan za dnem, uro za uro! Tako je tem bolj čudovito, da kdo preživi šestdeset let mašništva in je ob koncu teh let še vedno čil, živahen, zdrav in prožen na duhu in telesu. Kajti tak je naš prevzvišeni gospod nadškof. Malo, zelo malo se mu pozna, da je šestdeset

let duhovnik, da je bil 32 let škof v težki in naporni ljubljanski škofiji in da je že 83 let star. Bog ga poživlja in ohranja na poseben način, da more zdrav in čvrst živeti in v tistem Gornjem gradu tam za Kamniškimi planinami moliti in se premagovati za nas, samo za nas, saj on zase ne potrebuje nič več, ko vsi vemo, da je svetnik.

Mi vsi tudi vemo, da je nadškof Jeglič velik prijatelj otrok. Kakor je v vsem postal posnemovalec ljubega Jezusa, tako ga je posnemal tudi v tem, da ima zelo rad otroke. Ali ste ga kdaj videli, kako je na birmovanjih objemal otroke, roke nanje pokladal in jih blagoslavljal? Kako prisrčno se je razgovarjal z njimi. Kako je ves oživel med njimi. In v šoli! Kako prisrčno jim je govoril in s kakšnim veseljem jim je delil podobice.

Zato moramo tudi mi njega radi imeti. Skazujmo mu ljubezen s tem, da molimo zanj. Za biserni mašniški jubilej pa še posebej kaj zanj žrtvujmo.

Takole naredimo: v juniju in juliju darujte vsa sv. obhajila, molitve (rožni venec, križev pot, litanije, četrte ure pred Najsvetejšim, vzdihljaje in kar si še sami izmislite) za biserni jubilej gospoda nadškofa. Zapišite si vse, kar boste zanj storili, do 20. julija pa pošljite »Angelčku« vse lepo na papirju napisano. Urednik bo vse zbral in uredil ter na dan biserne maše gospodu nadškofu izročil kot vezilo »Angelčkarjev«.

Vaš prijateljček.

Opoldne je deček komaj slišno zašepetal: »Žlico lurške vode!«

Ta voda je vedno lahko šla skozi razbolelo grlo, in jo je lahko pogoltnil, čeprav je moral vsako drugo vodo izpljuniti; zdaj se je pa prvič zgodilo, da tudi te ni mogel zaužiti. Tako je torej spoznal, da je z njim pri koncu, in zato rekel: »Očka, telefoniraj mojemu spovedniku, ker bom umrl; naj pride takoj s poslednjim oljem. Sama vidiš, mamica, da tudi lurška voda ne gre več skozi grlo. Naj mi spovednik ne prinese